

1.
BỊ ĐI HỌC VỀ ĐÚNG GIỜ
LẦN ĐẦU TIÊN TRONG CUỘC ĐỜI

Bi là một thằng nhóc với mái tóc xù lúc nào cũng chĩa tám hướng. Mỗi sáng nó đều mất tận hai phút để chải đầu, nhưng buồn thay, tóc nó chỉ gọn gàng được đúng một phút.

Mẹ căn nhắc: “Trông con thật bù xù”, còn bố cầu nhàu: “Đầu con như một cái tổ cú lộn xộn”. Bi đến phát chán mái tóc của mình và quyết định sẽ không bao giờ chải đầu trong suốt cuộc đời này nữa.

Bi đã làm được điều ấy đến sáu tuổi rưỡi và bây giờ ngoài việc bị phàn nàn về cái đầu xù, nó còn bị phàn nàn thêm chuyện hay về nhà muộn sau giờ học. Như mọi đứa trẻ sáu tuổi rưỡi khác, Bi chẳng thích đi học tí nào. Tuy vậy, nó lại siêu thích đến trường, vì ở

trường có cực nhiều bạn, chơi với các bạn thật là vui và chẳng có ai thèm phàn nàn về cái đầu bù xù chĩa tám hướng của nó cả.

Mỗi khi tan học, Bi không về nhà liền mà sẽ nán lại và chơi đủ thứ trò. Thông thường, cả bọn sẽ chơi trò cá mập lên bờ, siêu nhân chiến đấu và cả trò xe tăng gầm rú. Xe tăng gầm rú là trò chơi do Bi sáng tạo ra, luật chơi rất đơn giản, bọn nó chỉ cần gầm lên thật to và thật lâu, nếu ai gầm lâu nhất sẽ là nhà vô địch và được quyền làm Thủ Lĩnh Xe Tăng. Bi cực khoái trò này, vì xe tăng thật là ngầu và Bi thích xe tăng chết đi được.

Nhưng Ken - cái thằng mập nhất lớp và tham ăn thì chẳng thích trò này tí nào. Nó bảo nó chỉ có một cái miệng thôi và nếu mắc gầm rú thì không còn miệng để ăn nữa. Cái thằng mập ú này, trong cặp lúc nào cũng đầy ắp bím bím và kẹo sô cô la, nhưng nó chẳng cho ai bao giờ, dù chỉ là một mẩu. Bi ghét Ken kinh khủng vì nó mập và tham ăn và keo kiệt và lại còn không thích chơi trò xe tăng gầm rú.

Mỗi lúc tan học, Bi và Ken thường cãi nhau chí chóe để giành quyền chơi trò chơi và thi thoảng sẽ

đấm nhau vài cái. Nhưng hôm nay thì không. Bi muốn về nhà đúng giờ, lần đầu tiên trong cuộc đời.

“Reng Reng Reng!”

Tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên, Bi liền vội vàng nhét hết tập vở vào cặp và phóng đi. Nhưng “Bụp”, tay Bi bị Ken nắm lấy.

Xin nhắc lại, Ken là một thằng mập, không, nói thế thì chưa đủ, nó cực mập, mập đến mức hai mắt híp lại, vì vậy lúc nào cô giáo cũng tưởng là nó đang ngủ trong giờ học cho dù nó đã cố mở mắt thật to. Nó mập và khoẻ nên vừa kéo một phát Bi đã muốn té lăn quay.

- Làm cái gì thế hả? - Bi hét lên.

- Không ở lại chơi à? - Ken hỏi.

- Không! - Bi chu mỏ đáp lại.

- Cả trò xe tăng gầm rú cũng không chơi à?

- Cũng không chơi!

- Thế tao cho mày một cục sô cô la, ở lại chơi nhé!

Cục sô cô la mà thằng Ken vừa nói khiến Bi phải khựng lại suy nghĩ một chút. Ai mà lại không thích sô cô la cơ chứ, chúng ngon tuyệt. Ý nghĩ đó khiến nó xém một chút nữa là chấp nhận ở lại trường, nhưng

Bi chợt nhớ ở nhà còn những thứ siêu tuyệt vời hơn. Thế là nó lắc đầu và chạy vút đi.

“Vèo!” - Bi lao từ cổng trường ra ngoài đường bằng tốc độ mà nó hay dùng để chơi trò cá mập lên bờ. Nó chạy ngang qua xe kem bảy màu đầy ắp kem và bánh ốc quế. Người bán kem là một bà già, vì thế xe kem có tên là Bà Già. Một tay bà cầm cây kem ốc quế phủ đầy đậu phộng và sô cô la, một tay cầm cái chuông, lắc “Leng Keng” và bắt đầu rao:

“Xe kem Bà Già

Có sô cô la

Phủ kem ốc quế

Ngon ghê! Ngon ghê!”

Cây kem ngon tuyệt khiến Bi hơi nao núng. Nó nuốt nước miếng một cái ực và dừng lại, dợm bước đến chiếc xe kem quyến rũ. Nhưng một tia sáng loé lên, Bi nhớ ra rằng ở nhà còn có thứ siêu tuyệt vời hơn nữa! Thế là nó xua tay lia lịa: “Không! Cháu không ăn đâu!” và lao đi ngay lập tức.

Hành động đó của nó khiến bà già thật là buồn, nhưng bà chỉ buồn có năm giây, đến giây thứ sáu thì thằng Ken đã lò mò ra đến cổng và hỏi mua cây kem ốc quế phủ đầy đậu phộng cùng sô cô la kia.